

Kritiken mot Sveriges Radio

Vem är i dag Sveriges mäktigaste man? Knappast hr Palme. Han fluktuerar som en kork på den politiska taktikens vågor. Knappast hr Sträng. Han flyter trögt med i konjunkturens ström – esomoftast indragen i bakvatten.

Den ekonomiskt och i rikspolitiken verkligt mäktige är givetvis Arbetsmarknadsstyrelsens chef, generaldirektör Bertil Olsson. Genom hans händer går milliarder. De fördelas därtill på ett så personligt sätt, att hr Olsson i sin ämbetsutövning mer påminner om forna tiders upplysta despoter än om en generaldirektör med styrelse och allt i dagens demokratiska Sverige. Lågkonjunkturen har ökat denne obestriddigen mycket duglige herres makt. Regeringen satsar mera på selektiva åtgärder än på generellt konjunkturstimulerande. Det betyder än större anslag till AMS och vidgat utrymme för Bertil Olssons maktutövning.

Det kan alltså vara skäl att lyssna noga när en så inflytelserik person i det socialistiska etablissemanget tager till orda, och alldeles särskilt då ordalagen blir expressiva.

Vi får inte vederhäftig information genom statligt ägda massmedia, sade han nyligen i tidskriften *Marknaden*. »Inte ens ägarna (*sic!*), de styrande, utövar något inflytande över vad som sänds, utan det är en producent, en här och en där, som är sig själv och kanske ser att han kan tjäna pengar på det.» Han tyckte att »det hela har urartat» och såg i konkurrerande massmedia enda botemedlet mot att »en enskild producent på Sveriges Radio

har fullkomlig makt att informera människor om vad som helst som han tycker lämpligt». Som detta inte räckte tillfogades: »Även lögnen får de föra till torgs utan att samhället, demokratin, har någon möjlighet att gripa in.»

Släktingarna till August Lindberg, LO:s ledande man på 1930-talet, han som på den fackliga sidan förde Saltsjöbadsavtalet i hamn, nickar förmodligen instämmande. Vem minns inte hur en ökad vänsterfanatiker fick producera ett program i TV, där helnykteristen August Lindberg framställdes som en fyllkaja, så berusad att han skrev under Saltsjöbadsavtalet i tron att det var en krognota. Den förljugna bilden av honom presenterades för hela svenska folket på god sändningstid. Så skall historia skrivas, menar nämligen den vänsterextremistiska kamarilla som driver sitt spel i Sveriges Radios korridorer. Den infiltrerar på otaliga sätt verksamheten, och särskilt försöker den få fram program som kan få omstörtande effekt genom att skapa förakt för det demokratiska samhällets institutioner. Härtill hör också att förlöjliga allt och alla i svensk historisk tradition. Och vänsterfanatikerna får sin vilja fram. Ingen vågar eller orkar kontrollera dem.

Så långt kan man ge hr Olsson rätt. Men han kunde med fördel ha tillagt, att det stora flertalet producenter och administratörer i Sveriges Radio är skickligt yrkesfolk, som ärligt strävar efter att förvalta sitt stora ansvar på ett korrekt sätt. Felet ligger, som Svenska Dagbladet påpekat, i att ledningen för Sveriges Radio

– alltså radiochef och styrelse – inte ser till att de direktiv statsmakterna en gång utfärdad blir följda. Denna passivitet lämnar fältet fritt för vänsterkamarillans intriger och målmedvetna infiltration i programmen.

Hur har ett sådant tillstånd kunnat uppkomma? Först och kanske främst: när televisionen snabbt skulle byggas upp fick man en politisk snedvridning – en slag-sida åt vänster – redan från början. Det ligger i sakens natur att rekryteringsunderlaget till stor del utgjordes av filmmän, författare och artister med vänsteråskådning eller åtminstone med kulturradikal läggning. Deras yrkesmiljö och professionella uppgifter inbjuder till sådan samhälls- och kultursyn. Det är i och för sig ingen olycka; tvärtom torde även många politiskt konservativa ha svårt att föreställa sig en övervägande kulturkonservativ film, författar- och artistvärld annat än med påtagliga känslor av olust! Men vid TV:s tillkomst blev det en olycka för Sveriges Radio, och den förvärrades genom vänsterextremismens inflytande inom opi-

nionsbildningen överhuvudtaget. »Paradisets barn» är impulsiva och lättleda – det insåg de kallt räknande huvuden, som låg bakom vänsterextremismens framgångar. Alltså gjorde de stora ansträngningar att erövra en position inom vårt viktigaste massmedium TV, där så många för tidsandan känsliga människor kunde lockas att bli redskap. Vad som sedan varit och är styrd konspiration och vad spontant uttryck för en allmänt desorienterad kulturradikalism, är omöjligt att avgöra utifrån.

Fenomenet – den extremistiska vänsterinfiltrationen i TV och därmed vänstervridningen av massmediets yttre verkningar – finns där. Problemet hur en verkligt demokratisk och opartiskt fungerande TV skall skapas finns också. Bertil Olssons högljudda om ock något oartikulerade kritik kanske bidrager till att både regeringen och radiomyndigheterna engagerar sig för att lösa det. Om så inte sker, är det troligt att krav på strängare juridisk kontroll och effektivare administrativa metoder kommer att vinna allmänt politiskt gehör.